

man forhandlede det Lovforslag om Tilbageførelse af den tidligere Universitetsformue og en Ordning eengang for alle af dets Mellemdøende med Statskassen, tillige kunde paa Finantsloven forhandle om en midlertidig Ordning for et enkelt Aar, og jeg tilstaaar, at jeg fremdeles fastholder denne Betragtning. Det forekommer mig, at der ikke havde været Noget til Hinder for at sige: Saar skal der ikke fortæres af Formuen, saa kunne vi fremdeles forhandle om, hvorledes der skal forholde sig med Restitutionen, og hvorledes der skal forholde sig med den faste Ordning eengang for alle ligeoverfor Universitetet. Men da jo den høitærede Kirke- og Undervisningsminister henviste til denne Lov som en Hindring for at optage Spørgsmaalet paa Finantsloven, og da jeg, naar Ministeren kan opfatte Forholdet paa den Maade, forudsætter, at der er en Mulighed for, at ogsaa Andre, navnlig ogsaa i det andet Thing, kunde have den Opfattelse, at en Vedtagelse paa Finantsloven præjudicerede Afgjørelsen af den særlige Lov, og da jeg fra mit Synspunkt ikke paa nogen Maade vil gjøre Noget som helst, der kunde paadrage mig Beskyldningen for ikke at have skaffet Universitetet saa gode Aar som paa nogen Maade muligt, har jeg selvfølgelig undladt at stille noget som helst Ændringsforslag, som jeg ellers kunde være fristet til; men jeg trøster mig ved, at en saadan Henviisning fra den høitærede Minister viser, at Spørgsmaalet om Universitetets Ordning ikke er præjudiceret ved, at denne Finantslov vedtages. Jeg trøster mig ved, at Udvalget i sin Betænkning har sagt, at Landstingets Stilling jo ikke forandres i nogensomhelst Henseende. Det er en Selvfølge, hedder det endog saa, at Landstingets Stilling til dette Spørgsmaal ikke paa nogen Maade vil være forandret ved, at det undlader at foretage et Forsøg som det berørte. Svilken Landstingets Stilling til Spørgsmaalet er, tror jeg, at jeg tidligere tilstrækkelig har paavist, og naar denne Stilling ikke er forandret, kan jeg trøstlig imødesee Thingets Holdning med Hensyn til dette Punkt. Da det jo er givet, at den særlige Lov ikke vil være en varig Hindring for Spørgsmaalets Afgjørelse, og da jeg altsaa tør haabe, at det næste Aar vil foreligge under andre og heldigere Forhold, kan jeg for iaar slutte mig til Udvalgets Betænkning, ligesom jeg iøvrigt ogsaa ganske kan henholde mig til den. Jeg skal ikke nærmere gaa ind paa, hvad der før blev bemærket af et æret Medlem om det Uheldige i et Udvalgs Medfættelse, men blot sige, at det forekommer mig, at denne Betænkning er et heldigt Udslag af Udvalgets Medfættelse; derved klares Thingets Forhold til Finantsloven i det Hele taget. Om Resultatet af Overveielserne kan der jo ganske vist være Tvivl, men det forekommer mig i alt Fald, at man nu kan stemme for Fi-

nantsloven, efter at have tilveiebragt en Klarhed over Thingets og Regeringens Stilling til den, som neppe vilde være tilveiebragt, hvis et Udvalg ikke var blevet nedsat.

Tessen: Jeg tror ikke, at jeg nu for Diebliffet er uklar med Hensyn til Universitetets Formue, men jeg vil erkjende, at jeg tidligere har været noget uklar i saa Henseende, idet jeg har troet, at Universitetets Gods, navnlig i Genhold til Universitetsfundatsen 7de Mai 1788 og særlig i Genhold til den tidligere Fundats af 1539 af Christian III., hvorved han forlangte, „at Godset stedse og altid skulde blive hos Universitetet „under Guds Hævn, Straf og Brede“; tilhørte Universitetet, saaledes som en Privatmand eier sin Formue, at dette Gods stod i samme Forhold til Universitetet, som f. Ex. Ballø Stifts Midler staa til Ballø Stift, og det var det, som jeg havde ønsket, at Kommissionen havde bevist var Tilfældet. Det havde maaste været vanskeligt for den at bevise det, men saa dygtige Jurister, som have siddet i denne Kommission, og med hele det Grundlag, de have haft, maatte absolut kunne have bevist det soleklart for hele Verden; der er Jurister, der have bevist langt vanskeligere Ting end det. Jeg tror derfor, at det ikke vilde være saa vanskeligt. For Diebliffet har jeg imidlertid fuldstændig Klarhed over Spørgsmaalet. Nu er min Opfattelse den, at Universitetets Formue er en Statsformue og Statsmidler, og at Universitetet er et Statsinstitut. Det, tror jeg, er en klar og rigtig Opfattelse; men den har jeg ganske vist ikke havt tidligere.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Strup): Den ærede Drøfver for Flektallet har allerede udtalt, at jeg i en Konference med Udvalget havde gjort den Bemærkning, at, dersom der fremkom Forslag om at indsette Dyrtidsstillæget paa Finantsloven, maatte jeg fravaade dette Thing at vedtage et saadant Forslag. Det forholder sig fuldstændig rigtigt, at en saadan Udtalelse er fremkommen fra min Side til de Medlemmer af Udvalget, jeg har samtalt med; men jeg tillader mig at antage, at de ærede Medlemmer ikke kunde vente nogen anden Udtalelse fra min Side, forsaavidt de ellers have bemærket, hvad jeg ved Sagens 1ste Behandling udtalte om dette Spørgsmaal, idet jeg nemlig dengang udtalte, at Regeringen ikke havde fundet det rigtigt at foreslaa et Dyrtidsstillæg paa indeværende Aars Finantslov, men derimod havde set sig foranlediget til at foreslaa et Lønningstillæg for indeværende Aar paa en særlig Lov. Det forekommer mig, at denne Udtalelse af mig ved 1ste Behandling maatte noksom kunne vise,